

Et og tredstydstyvende Møde.

Onsdagen den 23de April Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Det eneste Punkt paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af „Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen“.

Formanden: Som det vil erindres, er det kun Lovforslagets 1ste Kapitel med tilhørende Uendrings- og Underendringsforslag, som er under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: I de Bemærkninger, som den ærede Justitsminister igaaar fremsatte med Hensyn til Udvalgets Forslag til Kapitel 1, fremhævede han fornemmelig, at det formentlig burde være Principet, at man ikke ved Fattigloven burde unddrage sig fra at medtage de familieretlige Spørgsmaal, som overhovedet falde ind under denne Materie, og dablede i saa Henseende Udvalgets Udlast, fordi det havde opstillet og efter vor Formening ogsaa fulgt det Princip, ikke i dette Lovforslag om Fattigvæsenet at medtage Andet af dette Spørgsmaal end saa meget, som vedkommer Fattigvæsenet, og som kan medtages, fordi det vedkommer dette. Det forekommer nu mig, at der ikke godt kan være to Meninger om denne Sag; det forekommer mig, at det er klart, at det vil være nødvendigt i Fattigloven at medtage en Del af de familieretlige Spørgsmaal, fordi der er en Del af disse Spørgsmaal, som umiddelbart vedkomme Fattigvæsenet, idet detses Ret og Pligt ligefrem herov paa disse Spørgsmaals Løsning. Dette er ganske vist, og derfor har det ogsaa altid været Tilfældet, at vi i vor Lovgivning have medtaget disse Spørgsmaal i Fattigloven, forsaavidt de vedrørte Fattigvæsenet. Det vilde ganske vist have været bedre i mange Henseender, om vi havde en kodificeret Lovgivning, ved hvilken samtlige disse familieretlige Spørgsmaal vare ordnede og samlede, thi saa kunde Fattigloven gjøre sig Arbeidet lettere ved i mange Henseender at støtte sig til den og henvise til den. Det have vi imidlertid ikke og have aldrig haft, og derfor have vi altid hos os haft en stor Del af vore familieretlige Spørgsmaal afgjorte ved Fattigloven. Det

er en Ting, som det selvfølgelig ikke kan falde os ind at negte, og det saa meget mindre som vi selv have gjort det Samme som Lovforslaget, nemlig at inddrage en Del af de familieretlige Spørgsmaal under denne Lov. Men hvad vi have sagt, er kun dette, at der ikke er den mindste Grund til i Fattigloven at inddrage de familieretlige Spørgsmaal, som slet ikke vedkomme Fattigvæsenet, de familieretlige Forhold, paa hvilke Fattigvæsenets Ret og Forpligtelse ikke beror. Hvad dem angaar — og dem er der en Del af — have vi ment, at det vilde være det rigtigste at udstyde dem af Fattigloven. Det er det Princip, vi have fulgt, og der kan ikke paavises nogen som helst Inkonsekvens i Gjennemførelsen heraf. Vi have saaledes for det Første i Kraft af dette Princip foreslaaet udstuud enkelte Ting. Vi have foreslaaet udstuud den Bestemmelse, som findes i § 2, første Punktum, hvori der staar, at saalange Udstybet ikke er endelig ophævet, er Manden pligtig til at forsørge sin Hustru, selv om de ikke leve sammen og uden Hensyn til, om der bestaar Formuefællesskab imellem dem. Denne Bestemmelse have vi foreslaaet udstuud, for det Første, fordi den er gal, idet nemlig denne Regel ikke kan være den rigtige familieretlige Regel for dette Spørgsmaal, fordi den, som jeg bemærkede igaaar, vilde foranledige det høist urimelige Resultat, at Manden skulde være forpligtet til at underholde Konen, naar hun var løben bort fra ham uden hans Skyld, og det kan umuligt være den rigtige formueretlige Regel paa dette Gebet. Men dernæst have vi foreslaaet, at denne Passus skulde udgaa, fordi det slet ikke er nødvendigt at indlade sig paa dette Spørgsmaal, da det er et Spørgsmaal, som er Fattigvæsenet aldeles uvedkommende. Hvad der i dette Forhold skal siges, Fattigvæsenet vedkommende, er kun det, at Manden er pligtig til at underholde Konen i Trangstilfælde, det vil sige, han skal holde Fattigvæsenet skadesløst, hvis det maa tage hende under Forsørgelse, og saa maa det naturligvis ogsaa i denne Lov siges, om der i denne Henseende skal gjælde det Samme for Konen overfor Manden eller ei; men videre er der af Hensyn til Fattigvæsenet ikke Grund til at sige om dette Spørgsmaal, og derfor have vi forment, at det var saa særdeles heldigt, at man i Stedet for at indlade sig paa den ikke lette Opgave at foreskrive, hvad der burde gjælde i dette Spørgsmaal i og for sig, kunde lade det Hele falde og indskrænke sig til paa dette Sted at sige, hvad der er af Interesse for Fattigvæsenet, og er saa overordentlig nemt og simpelt, dette nemlig, at